

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DUBBEL LEVEN

N° 2681

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DUBBEL LEVEN

HOOFDSTUK I.

KRANTENBERICHTEN

Alle bladen te New York vulden sinds enige tijd een groot gedeelte van hun kolommen met de schrikbarende ontdekking, namelijk, dat de bende van het « Kwade Oog » inderdaad herleefd scheen te zijn.

Ongeveer een jaar geleden had deze bende een waar schrikbewind uitgeoefend. De bendeleden hadden geroofd en vermoord, de rijke inwoners van de stad waren hun veiligheid, ja zelfs hun leven geen ogenblik zeker. Bij het later gevoerde proces bleek, dat er in talrijke herenhuisen van millionairs spionnen waren geweest, vermomd als chauffeur, butler en huisknecht, maar ook als dienstmeisje, kamenier en gouvernante, die in dienst waren ge-

weest bij het « Kwade Oog », zoals de bende zich niet ten onrechte had genoemd, want degene, op wie zij haar oog had laten vallen, kon er zeker van zijn, dat zij er het leven bij zouden inschieten of op zijn minst op de een of andere manier een groot gedeelte van hun vermogen verloren zou zien gaan.

En wie weet, wat hier het einde van geweest zou zijn, als er niet een geheimzinnig figuur was komen opdagen, die op allerlei mogelijke manieren, bijgestaan door een of meer helpers, de politie van New York had geholpen bij de bestrijding van de beruchte bende.

Van het ogenblik af dat deze geheimzinnige figuur zich met de zaak

bemoeld had, begon de macht van het « Kwade Oog » te tanen en na enige maanden kon men rustig zeggen, dat haar spel uit was, want toen had men de bendeleider kunnen pakken, die later op de elektrische stoel voor al zijn misdaden moest boeten.

Met een voor de bende bepaald noodlottige snelheid, vielen achter-eenvolgens de meeste kapiteins en luitenanten van de chef en honderden leden in de handen van de politie, alles door toedoen van de man, die op zo'n krachtdadige en wonderbaarlijke manier zijn hulp had verleend.

Pas tegen het einde, toen de bende op apengapen lag en de voornaamste schuldigen achter slot en grendel zaten, kwam men tot de ontdekking, dat de ondergang van de bende van het « Kwade Oog » voor het grootste gedeelte het werk was geweest van een man, die juist de natuurlijke vijand was van alles wat politie heette. Die man was John Raffles, de Grote Onbekende, de man, op wiens hoofd nog altijd een premie van duizend pond sterling stond en die zich sinds enige jaren mocht verheugen in de speciale belangstelling, niet alleen van Scotland Yard, maar ook van de Parijse Sûreté en van het Nederlandse politiekorps.

John Raffles, maar dat wisten zelfs de slimste detektives niet, was een jaar geleden met twee trouwe vrienden naar New York gekomen en inderdaad met zijn fantastische vliegtuig « De Sperwer », zoals men al vermoedde.

Die twee bijna onafscheidbare vrienden waren Charles Brand, een nog jonge man, die zijn leven aan Raffles te danken had, en James Henderson, die in Londen de functie van chauffeur uitoefende in dienst van Lord William Aberdeen, onder welke naam de Grote Onbekende be-

kend stond in de Engelse hoofdstad.

Van het ogenblik af, dat Raffles zich met de zaak bemoeide, begon het met de Bende van het Kwade Oog bergafwaarts te gaan, zoals men dat noemt.

Vele van hun ondernemingen mislukten, en vooral met de « millioenenzaak » sloegen zij een modderfiguur.

Wat zij ook deden om Peter Lancing, de staalkoning, tot uitbetaling van het miljoen te dwingen, Raffles stak geregeld de hele onderafdeling van de bende, een spaak in het wiel en tenslotte werden de specialisten in deze afzetterspoging gearresteerd en onschadelijk gemaakt.

Ongeveer twaalf gevaarlijke gangsters verloren het leven bij een van de straatgevechten, die in verband met deze zaak plaats vonden.

En zo verminderde dan geleidelijk maar snel de macht van de gevreesde bende; de waarschuwingen, ondertekend met een opengesperd oog met een dreigende en woeste uitdrukking bleven langzamerhand achterwege en toen tenslotte de leider werd gearresteerd, haalden de bewoners van New York weer geruster adem. Men kon nu wel aannemen, dat de bijl aan de wortels was gelegd en dat het bestaan van de Bende van het Kwade Oog voor altijd van de baan was.

En toch, had men zich vergist.

Een jaar was rustig voorbijgegaan en ofschoon er in New York nog altijd misdaden gepleegd werden, zij gingen niet boven wat men « het normale aantal » pleegt te noemen.

En nu waren er sinds een paar weken weer gevaarlijke tekenen, die er maar al te duidelijk op wezen, dat de bende van het Kwade Oog niet helemaal uitgeschakeld was geweest.

Enige schatrijke New-Yorkers hadden alweer dreigbrieven ontvan-

gen, ondertekend met het gevreesde embleem, het aantal misdaden was alweer toegenomen...

In het begin dacht men met een grap te doen te hebben van erg slecht allood, maar al gauw moest men op die optimistische zienswijze terugkomen; het was bittere ernst.

Het duurde echter niet lang of opnieuw deed de geheimzinnige macht zich voelen, die een jaar geleden van zo overwegende invloed was geweest bij de bestrijding van de bende.

Een van de eerste misdaden van de bende was geweest het beroven van een paar banken in de voorsteden en nog wel op klaarlichte dag.

De laatste keer waren de schurken zelfs brutaalweg ongemaskerd opgetreden en zij hadden de directeur van de bank, de heer Lyons, zonder pardon dood geschoten, terwijl zij het personeel van de bank met hun revolvers in bedwang hielden en deze mensen later in een van de grote kluizen opsloot, om daarna op hun gemak de openstaande brandkast leeg te halen.

Geen dag later was de geheimzinnige helper ten tonele verschenen. Niemand had enig idee waar hij weer zo plotseling vandaan kwam, maar op de dag, die hierop volgde, had hij op een hele handige manier een val opgezet, waarmee een twaalf-tal bandieten gevangen werden.

Het was een prachtige zet en toch viel hij in 't niet, naast wat hij niet veel later klaarspeelde.

En juist daarover schreven nu de New-Yorkse bladen kolommen vol.

De manier waarop hij het had ontdekt, was werkelijk een raadsel, maar de mysterieuze vreemdeling had op de een of andere manier ontdekt, dat er op de bovenste verdieping van het «Manhattan Building», dat niet minder dan drie en veertig

etages telde, een vergadering gehouden zou worden van kapiteins en luitenanten van het «Kwade Oog».

Misschien was de manier, waarop hij deze vergadering wist te verschalken, niet helemaal elegant, want hij had zich vermomd als inspecteur van politie, terwijl zijn beide helpers optraden als detectives, maar in ieder geval slaagde zijn opzet voortreffelijk: de boeven werden verrast en overrompeld, terwijl zij, die zich met de revolver in de vuist verzetten, neergeschoten of zwaar gewond werden.

En wel waren het hele moderne gangsters, want zij waren met zijn twintigen door zes helikopters op het reusachtige, volkomen vlakke dak van de wolkenkrabber afgezet en hadden via het zolderluik het vergaderlokaal bereikt.

De geheimzinnige onbekende had echter door zijn twee helpers de bewakers van de helikopters op het dak laten overvallen en toen deze twee mannen het sein gaven, was de rest kinderspel voor de agenten, die de zogenaamde inspecteur, als een tweede kapitein van Köpenick, had opgecommandeerd.

Dit alles was een paar dagen geleden gebeurd, en daar de justitie van plan was de zaak zo snel mogelijk af te handelen, zo zouden de processen binnenkort al beginnen.

De bladen schreven uitvoerige artikelen, speciaal over de vraag, in hoeverre de gevangen gangsters strafbaar zouden zijn en sommigen waren op dat punt niet al te optimistisch, want alles wel beschouwd, bestaat in Amerika het recht van vergaderen en men zou de gevangenen moeten bewijzen, dat zij de wet overtreden hadden.

Zeker, als men kon aantonen, dat zij lid van een verboden vereniging waren, dan kon men hen tenminste in arrest houden en verdere bewij-

zen zoeken, maar daar alle beschuldigten tot dusverre zo stom als een vis waren gebleven en absoluut niets hadden willen loslaten, zou dit niet eens zo gemakkelijk gaan.

Intussen schenen op het hoofdbureau de politiemensen nog hoop te hebben, dat een of meer van de arrestanten wel zouden doorslaan, zoals de vakterm luidt, dat wil zeggen, dingen vertellen, die zij in het belang van de bende en van hun mede-beschuldigten beter voor zich zouden hebben kunnen houden.

Maar tot dusver leek het daar weinig op, de gangsters dachten er blijkbaar niet aan iets los te laten.

Maar zij dachten aan nog iets anders en dat was aan de papieren, die men op hun en in de vergaderzaal had gevonden.

Bovendien moest het sterk in hun nadeel pleiten, dat zij zich met de wapens in de vuist hadden verzet, en dat men in de zakken van een drietal zelfs kleine handgranaten had gevonden juist zoals ze bij het Amerikaanse leger in gebruik zijn.

Men had intussen de identiteit van de meesten van de arrestanten, zestien in getal, waaronder vijf

zwaar gewonden, die voorlopig niet zouden kunnen worden verhoord en drie licht gewonden, die nog in het hospitaal van de gevangenis waren, al kunnen vaststellen; er waren acht mannen onder zonder een bepaald beroep en die steeds van misdaad hadden bestaan, en verder waren er twee gemeentearbeters, een telegrafist, een arts, twee bankiers, waarvan een heel rijk, en een toneelspeler bij.

Wel een bijzonder raar allegaartje, juist zoals het bij de dood gewaande bende altijd het geval was geweest.

Hun papieren waren ter griffie gedeponneerd en men had er de journalisten van de bladen nog geen inzage in willen geven, zodat deze heren naar hartelust er op los konden fantaseren, en van die vrijheid ook ruimschoots gebruik maakten.

In ieder geval kan uit het felt, dat men de gevangen bandieten stevig vast hield, worden geconcludeerd, dat men, zoals men dat noemt, vat op hen had en zo zag heel New York met grote belangstelling de dag tegemoet, waarop het proces tegen de gearresteerden zou beginnen.

HOOFDSTUK II.

EEN RECHTZITTING

Het was een paar dagen later, toen een aantal arbeiders, die blijkbaar niet veel om handen hadden, met de handen in de zakken en druk kauwend, uit de deur van een armoedig huis in de havenwijk kwamen, en langzaam de nauwe, sme-

rige straten begonnen af te lopen.

Men zou er een eed op hebben gedaan, dat zij van die lui waren, die werken als zij er zin in hebben, wat niet vaak gebeurt, en lulieren, als dat beter uitkomt, wat het grootste gedeelte van de tijd het geval was.

En toch waren de beide mannen heel iets anders; zij heetten John Raffles en Charles Brand.

De Grote Onbekende had zich, zoals de kranten al vermeld hadden, direkt met Brand en Henderson terug getrokken, nadat hij zo 'n groot aandeel had gehad in de arrestatie van de twintig bendehoofden in Manhattan Building, het huis met de drie en veertig verdiepingen en nadat hij er als politie-inspekteur was ingegaan kwam hij weer naar buiten als baliekluiver.

Hij had niet zonder moeite een woning weten te bemachtigen in de 43ste Street, die het grote voordeel had, dat men haar aan de kant van de genoemde straat, en ook van de kant van een grote binnenplaats kon verlaten.

Het was dus niet zo moeilijk aan de voorkant binnen te gaan als inspekteur van politie en aan de achterkant weer als arbeider te verdwijnen.

Nadat de twee mannen enige tijd hadden gelopen, begon Brand:

— Waar wandelen wij eigenlijk heen?

— Naar het paleis van justitie.

— Wat ga je daar uitvoeren? riep Brand verschrikt uit.

— Maar heb je dan geen kranten gelezen, Charles? zei Raffles bestraffend. Vandaag begint het proces tegen onze gangsters.

— De gangsters van Manhattan Building?

— Juist. Je zult wel begrijpen, dat ik graag bij het verhoor aanwezig wil zijn, want er is niets zo leerrijk voor mensen van mijn beroep als het volgen van een proces als dit.

— En wil je het einde van dat proces blijven afwachten?

— Waarom niet?

— Maar het kan maanden duren, Edward, riep Brand uit.

— O nee, de procedure in Amerika gaat veel sneller, tenzij de zaak heel erg ingewikkeld is.

— Maar dat is zij toch?

— Niet zo erg. Er zijn papieren gevonden, en, voor zover ik weet, worden de beklaagden alleen beschuldigd van de volgende delicten: lidmaatschappij van een verboden vereniging, in gevaar brengen van de openbare veiligheid, verzet tegen de politie, vliegen boven de stad zonder vergunning.

— Maar dan wordt het een proces van niets, riep Brand verontwaardigd uit.

— Het kan zelfs in een paar dagen zijn afgelopen, of de gevonden papieren moeten aanleiding geven om de kerels wat langer vast te houden. Brengen zij, bijvoorbeeld, plannen aan het licht om ergens inbraak te plegen, 'n miljonnair te ontvoeren, of iemand uit de weg te ruimen, dan staan de zaken er direkt totaal anders voor, en dan kunnen de schurken op zijn minst tot een paar jaar gevangenisstraf worden veroordeeld. Zij hebben in gemeenschap gehandeld en dat is ook in Amerika altijd een motief tot verzwaring van straf.

Al sprekende hadden Brand en Raffles een straat bereikt, waar een buslijn begon, die naar het hartje van de stad liep.

Zij sprongen op een juist weggrijpende bus, die hen een half uur later afzette in de onmiddellijke nabijheid van het reusachtige Paleis van Justitie.

Het was nog een uur vóór de deuren open zouden gaan, maar er verdrong zich al een vrij talrijke menigte voor het hekken, om te worden binnengelaten.

Brand en Raffles hadden met hun geoefende blik al gauw gezien, dat er onder al die mensen verscheidene personen met een verre van gunstig uiterlijk rondliepen.

Zij mengden zich onder de menigte en drongen zover mogelijk naar voren, om zich een goed plaatsje te verzekeren op de openbare tribune.

Eindelijk gingen de deuren open, het publiek stroomde naar binnen, en stormde door een brede cirkelvormige gang naar de grote rechtzaal.

Niet zonder moeite hielden agenten, met revolver en gummistok gewapend, orde onder de elkaar verdringende bezoekers.

Maar eindelijk had dan toch iedereen een plaatsje en Raffles en Brand hadden met hun elleboog en vuist zoveel ruimte gemaakt, dat zij vooraan kwamen te zitten.

Achter en naast hen zaten een paar kerels met een donker uiterlijk, waarschijnlijk Italianen of Spanjaarden, die fluisterend met elkaar spraken, nu en dan een snelle blik werpend naar de agent, die een eind verder bij een van de smalle loopgangen op wacht stond.

Beneden was de zittingzaal nog bijna helemaal leeg.

Een paar advocaten liepen, met de handen op de rug, heen en weer, de griffier had juist de stukken verwisseld en een lijvig dossier op de plaats van de voorzitter neergelegd en voor de rest was er niemand te zien in de grote ruimte.

Nu verdween ook de griffier, om een ogenblik later terug te keren en met plechtige stem de komst van het Hof aan te kondigen.

De leden van de Rechtbank kwamen binnen en namen plaats achter de lange, groene tafel.

Ook de advocaten namen hun plaats in, vervolgens de openbare aanklager en toen iedereen zat, ging er een kleine, lage deur open, opzij van de zaal en de acht beklaagden werden binnengeleid, achter elkaar lopend en ieder vergezeld van twee agenten.

Zij gingen in twee rijen van vier in de beklaagdenbank zitten en de agenten posteerden zich achter hen.

Het eerst stond nu de griffier op, om de akte van beschuldiging voor te lezen, een eindeloos lang stuk, waarvan het voorlezen bijna een uur duurde en menigeen in slaap deed vallen.

Maar Raffles en Brand waren klaar wakker en voor hen ging er geen letter van het stuk verloren, ofschoon de griffier verre van duidelijk sprak en het hele stuk op een eentonige dreun half voor zichzelf oplas.

En de twee mannen waren het er al gauw met elkaar over eens, dat de beschuldiging hoofdzakelijk neer zou komen op de aanklacht: lidmaatschap van een verboden vereniging, gevaar voor de openbare veiligheid, een misdrijf, dat in Amerika zwaar gestraft wordt, zwaarder dan in de meeste andere landen, omdat het juist daar wemelt van geheime politieke en andere verenigingen, die een voortdurende strijd voeren tegen het wettige gezag.

Deze aanklacht omvatte alle beschuldigden, maar bovendien werd tegen enkele van hen nog de beschuldiging ingebracht van gewapend verzet tegen de politie.

Raffles boog zich naar Brand over en zei fluisterend:

— Zij komen er af met hoogstens een paar jaar gevangenisstraf, let eens op.

De griffier had het stuk nu helemaal voorgelezen en het verhoor zou beginnen.

De voorzitter van de rechtbank, een man met een vol, blozend gezicht, een grijze puntbaard en met nog een rijke haardos die onder zijn baret uitkwam, had enige tijd in het dossier gesnuffeld, wisselde nu een paar woorden met de griffier, waarna deze zich naar de be-

klaagdenbank begaf. Een van de bandieten stond nu op en ging naar het hekje om zijn verklaringen af te leggen.

De beklaagde was een rijzig man, in de kracht van zijn leven, hoogstens veertig jaar, met dik zwart haar, een kleine zwarte snor en met smaak gekleed.

Hij stond met beide handen, die uiterst wit en goed onderhouden waren, op de leuning van het hekje gesteund, en staarde recht voor zich uit.

De rechter keek even in zijn papieren en begon toen:

— Uw naam, woonplaats, geboortedatum?

De man achter het hekje scheen even na te moeten denken, voor hij met een slepende stem antwoordde:

— Frank Burgan, twee en veertig jaar, geboren te St. Louis.

— Uw beroep?

— Industrieel.

— Woont u al lang in New York?

— Ongeveer twee jaar.

— U staat bekend als een rijk man; vertel ons eens, wat u er toe bewogen kan hebben lid te worden van zo'n gevaarlijke, moorddadige bende als die van het Kwade Oog.

Weer scheen de beklaagde te aarzelen en met moeite zijn gedachten te verzamelen.

Hij wreef zich met de witte hand over het voorhoofd, keek peinzend voor zich uit, liet zijn blikken over de rij van advocaten dwalen en begon toen:

— Ik weet eigenlijk niet, Your Honor, wat er mij toe gebracht heeft. Het was de onweerstaanbare behoefte, geloof ik, om in aktie te zijn en dingen te doen, die verboden waren.

— Hoe lang is het geleden, dat u voor het eerst met een van de leden van de bende in aanraking kwam?

— Een paar weken, denk ik, of misschien wel een maand of twee maanden.

— Weet u dat niet precies? vroeg de rechter verbaasd. Dat moet u zich toch kunnen herinneren?

Burgan liet een kort lachje horen en antwoordde:

— Ik herinner het mij toch werkelijk niet, sir. Mijn geheugen is heel sterk minder geworden, sinds een ongeluk een tijdje geleden.

— Welk ongeluk?

— Ik ben een maand of drie geleden, of een half jaar, van mijn paard gevallen. Het schijnt dat dit een erg nadelige invloed op mijn denkvermogen heeft gehad.

— Het zal onderzocht worden beklaagde, in hoeverre u de waarheid spreekt.

Maar nu kwam de advokaat van de beklaagde naar voren, een jongeman met een intelligent gezicht, die met luide stem riep:

— Dat onderzoek heeft al plaats gehad, sir, onder de getuigen à décharge bevindt zich de huisdokter van mijn cliënt.

— Maar hoe is het mogelijk, beklaagde, vervolgde de president, dat u uw zaken goed kunt beheren, als uw geheugen zo te lijden heeft gehad?

— Ik heb een compagnon moeten nemen, antwoordde de beklaagde schouderophalend.

— Maar als men u vroeg zaken bekend te maken, die u moet weten krachtens uw lidmaatschap van de bende, zoudt u mij dan kunnen en willen antwoorden?

Maar nog voor Burgan iets had kunnen zeggen, stond er op de openbare tribune een vrouw op, helemaal in het zwart gekleed, niet ouder dan een jaar op vijf en dertig en heel knap, die wanhopig uitriep:

— Doe het niet, Frank! Ik smeeke het je! Zij zullen je vermoorden, als

je het doet!

— Wie is die vrouw, daar? riep de president nijdig.

— Zij is mijn vrouw, sir, zei Burgan zacht, terwijl hij het hoofd op zijn borst liet zinken.

— Dat wist ik niet, antwoordde de president iets zachter.

Hij wendde zich tot de vrouw in het zwart, die een meisje van een jaar of tien bij zich had, en ging verder:

— Als uw man ons werkelijk iets kan vertellen over de geheimen van de bende, mevrouw, dan mag u hem daar niet van terughouden. Wij zullen wel zorgen, dat de wraak van de benedeleden hem niet kan treffen.

— Dat kunt u niet! dat kunt u niet! riep de vrouw hartstochtelijk uit. U weet misschien niet hoe machtig zij zijn, zij zullen mijn man vermoorden!

Maar de beklagde had zich naar haar omgekeerd en legde haar met een kalmerend gebaar het zwijgen op.

— Stil, Mildred, zei hij. Wees maar gerust, ik zal niets zeggen.

Hij wendde zich opnieuw tot de president en ging verder:

— Wat ik onthouden heb en zou kunnen zeggen, zou u heel weinig helpen, sir. Ik vergeet alles heel vlug, dat bezweer ik u.

— Maar u moet dan toch met het volle bezit van uw geestvermogens de misdaden hebben meegedaan, riep de president uit. Anders zou u hier niet staan. U hebt aan de vergadering in het Manhattan Building deel genomen, u hebt zelfs tegenstand geboden, uit de stukken lees ik, dat men u met een revolver in de hand heeft aangetroffen.

— Het is heel goed mogelijk, sir. Ik ontken het niet. Ik weet het niet meer, zei de beklagde op doffe toon.

— Wat? Wilt u zeggen, dat u

het nu al vergeten had? riep de president uit, terwijl hij de beklagde een ongelovige blik toewierp.

Maar weer kwam de advokaat naar voren en zei:

— Dat is een verschijnsel van de kwaal van mijn cliënt, sir. Het is met zijn hersens vreemd gesteld, soms herinnert hij zich plotseling zaken, die hij vergeten dacht te hebben en die toch al maanden geleden zijn, en het komt ook vaak voor, dat hij niet goed meer weet, wat hij een uur te voren gedaan heeft. Zijn huisdokter zal dit direkt bevestigen.

— Wij zullen zien, bromde de president.

Hij stelde Burgan nog een paar vragen en daarop kon de beklagde weer gaan zitten.

Terwijl hij naar de bank terugliep, wierp hij een dankbare blik op de vrouw in het zwart, die hartverscheurend stond te snikken.

Het verhoor van de andere beklagden begon, maar geen van hen liet zich ook maar in de verte uit over de geheimen van de Bende van het Kwade Oog.

Zij gaven allemaal hun namen op en daar bleef het bij.

Niemand kende de aanvoerder, niemand had hem ooit gezien, niemand vermoedde zelfs in de verste verte, wie hij kon zijn...

En de president wist maar al te goed, dat zij althans in dit opzicht wel de waarheid konden spreken, want hetzelfde was het geval geweest, toen de beruchte bende voor het eerst van zich deed spreken.

De Moloch, dat was de bijnaam van de geheimzinnige benedeleder, vertoonde zich nooit anders aan zijn luitenants dan beschermd achter een gazen wand, waar hij hen heel gemakkelijk door kon zien, maar waarachter hij zelf onzichtbaar was.

Bovendien droeg hij altijd, zoals naderhand bleek, een masker, dat

zijn hele gezicht bedekte, behalve de ogen en de mond.

Het was niet aan te nemen, dat de mannen, die gearresteerd waren, voor het overige niets meer wisten van de bende, waarvan zij deel uitmaakten, en onder andere moesten zij de namen van honderden leden kennen.

Maar zij zwegen botweg, zij wisten niets, zij begrepen zelfs niet, waarom men hen eigenlijk gearresteerd had, want zij wisten van de hele bende van het « Kwade Oog » niets af.

Men wees hun op de gevonden papieren, maar zelfs toen bleven zij ontkennen. Men herinnerde hen aan de vreemde manier waarop zij hun vergaderlokaal hadden bereikt, namelijk door de lucht, aan de tegenstand, die zij geboden hadden, aan de handgranaten, die gevonden waren, en aan nog meerdere dingen, die hun schuld moesten bewijzen; het hielp niets, zij bleven zwijgen en lieten alles maar aan hun advocaten over.

En als de rechtbank soms gehoopt mocht hebben, dat een van

de arrestanten geneigd zou zijn om de anderen te verraden, dan vergiste zij zich, niemand liet een woord los.

Met eindeloos geduld en grote bekwaamheid had de president zijn vragen gesteld, maar nadat er uren verstreken waren, moest hij het eindelijk opgeven.

De beschuldiging zou zich moeten bepalen tot de al genoemde punten: lidmaatschap van een verboden vereniging en verzet tegen de politie, als hoofdmotieven.

Laat in de namiddag werden de straffen uitgesproken.

Zij varieerden van anderhalf tot drie jaar gevangenisstraf.

Wat Burgan betreft, hij zou voorlopig in verzekerde bewaring moeten blijven, totdat het rapport van de psychiater beslist zou hebben, of hij inderdaad als ontoerekenbaar moest worden beschouwd.

Zodra het vonnis gevelde was, stond het publiek op om te vertrekken en terwijl dit gebeurde, hoorde Raffles duidelijk in het Italiaans naast zich zeggen:

— Wacht maar, wij zullen wel eens even wraak nemen op hem.

HOOFDSTUK III.

MEVROUW BURGAN

Raffles had snel omgekeken om te weten te komen wie dit gezegd had.

Het was een jongeman met een echt Italiaans type, donkere, nu van woede gloeiende ogen, gitzwart kroeshaar en een gebruinde tint, rode lippen, overschaduwd door een

fijn zwart snorretje.

Hij was gekleed als werkmans en had blijkbaar net gesproken tegen een landgenoot, die niet veel ouder was dan hij zelf en ook een werkpak droeg.

Raffles trok Brand snel terzijde en fluisterde hem toe:

— Volg die twee kerels, of in ieder geval de jongste en zie, waar hij blijft.

Brand stelde geen onnodige vragen, daar hij wel begreep, dat Raffles hem dit niet alleen voor zijn plezier vroeg, maar knikte Raffles toe en volgde de beide Italianen.

Wat Raffles aangaat, hij had een andere taak op zich genomen.

Hij hield de dame in het zwart in het oog, die snikkend, met de arm om de hals van haar dochttertje geslagen, op haar beurt de zaal verliet.

Het duurde tamelijk lang, voor de hele zaal ontruimd was en Raffles moest handig manoeuvreren, om ongemerkt in de buurt van mevrouw Burgan te kunnen blijven.

Maar eindelijk bereikten zij ongeveer tegelijk de uitgang.

Daar stond een prachtige auto te wachten, de dame in het zwart liep er naar toe en stapte met kind in.

Maar Raffles echter had net tijd gevonden een taxi aan te roepen en hij beval nu de chauffeur de auto van mevrouw Burgan te volgen.

De rit duurde bijna drie kwartier en toen stond de auto stil voor een prachtig huis in een van de voorsteden, niet ver verwijderd van een groot fabrieksgebouw.

Raffles, die uit het raampje keek, begreep, dat hij het doel van zijn tocht bereikt had.

Hij stapte uit, zei snel iets tegen de chauffeur, en liep langzaam op het huis toe, dat meer op een grote villa leek, en helemaal apart lag, omgeven door een grote tuin.

Hij kwam net op tijd om te zien, hoe mevrouw Burgan binnen ging en hoe daarna de auto om de villa heen reed, waarschijnlijk naar de garage.

Hij stond een ogenblik in gedachten stil, wenkte daarop de chauffeur en zei tegen de man, zodra hij bin-

nen het bereik van zijn stem was:

— Blijft hier op mij wachten, ik ben binnen een kwartier terug.

De chauffeur krabde zich achter het oor, want de rit had lang geduurd, hij zou weer terug moeten en dan nog een kwartier wachten, hetgeen niet erg naar zijn zin was.

Maar een bankbiljet deed hem direkt van mening veranderen; hij haalde een krant uit zijn zak en begon kalm te lezen, terwijl Raffles op de huiskamer toeliep en aanbelde.

Een ogenblik later deed een bediende met grijs haar en een triest gezicht, de deur voor hem open.

De man keek Raffles verwonderd aan, liet zijn blikken langs zijn werkkleding glijden en vroeg toen kortaf:

— Wat is er van je dienst, man?

— Ik wens onmiddellijk mevrouw Burgan te spreken.

— Mevrouw Burgan is nu niet in staat om iemand te ontvangen. Ik weet ook niet of er hier reparaties gebeuren moeten, en zo ja, dan kunt u het wel met mij afdoen.

— Het gaat niet om reparaties, vriend. Tenminste niet in de meest gebruikelijke zin van het woord, antwoordde Raffles glimlachend, terwijl hij de bediende de hand op de schouders legde.

— Wat wilt u dan? vroeg de oude man, verwonderd over dit optreden.

— Ik kom in verband met de arrestatie van mijnheer. Ik kom mevrouw mijn hulp aanbieden; ik ben zeker, dat zij dat niet zal afslaan.

Het gezicht van de oude man vertrok krampachtig en een ogenblik leek het, alsof hij in tranen zou uitbarsten.

Hij vermande zich echter, wees de bezoeker een stoel, sloot de voordeur en zei:

— Uw naam? U bent zeker detective.

— Iets dergelijks, antwoordde Raffles. Mijn naam doet er eigenlijk weinig toe; de hoofdzaak is, dat ik mevrouw misschien van dienst kan zijn. Maar als u beslist een naam wilt noemen: Hudson heet ik. En denk er om, ik laat mij niet wegsturen, de zaak is van groot belang.

De bediende verwijderde zich snel, en een paar minuten later keerde hij terug, en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Hij ging hem langs de marmeren trap voor naar een ontvangkamer, waar Raffles mevrouw Burgan vond, nog steeds in gezelschap van haar dochttertje Ilse.

Zij was opgestaan om haar bezoeker te begroeten en keek niet zonder verbazing naar zijn kleding.

De bediende had zich al weer bescheiden teruggetrokken, toen Raffles begon:

— Ik moet u mijn excuus maken, madame, dat ik u kom lastig vallen, onder omstandigheden, die voor u erg droevig zijn. Ik word gedreven door mijn wens u behulpzaam te zijn, maar ik wil er eerlijkheidshalve direkt aan toevoegen, dat ik ook gedwongen word door de vurige wens om de bende van het Kwade Oog te bestrijden, waarvan uw man ongelukkigterwils lid is geworden.

— Ik wist er niets van mijnheer, dat bezweer ik u.

— Dat begrijp ik volkomen, mevrouw, antwoordde Raffles ernstig, anders zou u er zeker alles op hebben gezet, om hem tegen te houden en hem te beletten door te gaan op een weg, die naar zijn ongeluk moest voeren.

— Bent u in de rechtszaal geweest, mijnheer?

— Van het begin tot het einde, mevrouw.

— En gelooft u, dat mijn man niet toerekenbaar kan worden ge-

steld voor zijn daden?

— Volgens de verklaring van uw dokter en afgaande op zijn eigen uitslatingen, zou ik het zeker gaan vermoeden, mevrouw.

— Ik zeg u, dat het niet anders kan, mijnheer. Mijn man is steeds de goedheid en rechtschapenheid zelf geweest, tot dat ellendige ongeluk. Tijdens een rit struikelde zijn paard; hij werd uit het zadel geworpen en kwam met het hoofd op een steen terecht. Weken lang zweefde hij tussen leven en dood en toen hij eindelijk genezen was, kwamen wij tot de vreselijke ontdekking, dat zijn verstandelijke vermogens ernstig geleden hadden. Het was een heel vreemd geval; hij scheen volkomen het verschil tussen goed en kwaad te hebben verloren en u kunt zich mijn schrik voorstellen, toen ik er eens getuige van was, hoe hij een kleine mus, die zich had laten vangen in onze tuin, een voor een de veertjes uittrok. Ik liep natuurlijk direkt naar hem toe, en hij scheen helemaal niet te begrijpen, wat hij eigenlijk deed. Ik nam het trillende, al half geplukte diertje af, en toen moet ik in tranen zijn uitgebarsten... Een half uur later wist hij zich van het hele voorval niets te herinneren.

— En later? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Een week later begon hij er plotseling midden onder een gesprek met een heel ander onderwerp, over te praten.

— En had hij toen spijt?

— Dat is het juist, hij scheen helemaal niet te begrijpen, dat hij iets slecht had gedaan, iets wreed.

— Dat is heel wonderlijk, antwoordde Raffles hoofdschuddend. En toch, het komt wel eens meer voor, bij zware hoofdwonden. Soms gaat het vanzelf over, na verloop

van jaren, soms ook moet er operatief worden ingegrepen.

Hij dacht even na en vroeg plotseling:

— Hoe oud is uw huisdokter?

— Over de zeventig, mijnheer, antwoordde mevrouw Burgan, verbaasd over deze vraag.

— Ik schatte hem op tachtig, antwoordde Raffles droogjes. Hij heeft uw man zeker behandeld tijdens zijn ziekte.

— Ja mijnheer.

— Helemaal alleen?

— Ja.

Raffles bromde iets in zichzelf, dat mevrouw Burgan niet kon verstaan, en daarop begon hij weer:

— Ik ben er van overtuigd, mevrouw, dat men uw man niet in de gevangenis zal opsluiten, wanneer het rapport van de psychiater uitwijst dat uw man als niet toerekenbaar moet worden beschouwd. Het gevaar blijft dan natuurlijk bestaan, dat men hem een paar maanden in een... zenuwinrichting opsluit, om hem te observeren.

— Dat zou vreselijk zijn, mijnheer, klaagde mevrouw Burgan handenwringend.

— Wij moeten dit dan ook proberen te voorkomen, madame, zei Raffles. Ik wil eerlijk tegenover u zijn, ik hoop, dat uw man, als hij beter is, zich misschien veel zaken zal herinneren, die hij nu totaal kwijt is, en meer speciaal wat betreft de bende van het Kwade Oog. Ik kwam daar in de rechtzaal in de hoop, dat een van de arrestanten misschien zijn mond voorbij zou praten, maar ik had buiten de tucht gerekend, die alle leden onder haar ijzeren vuist houdt. Maar met uw man is het iets anders; hij was, vóór zijn ongeluk, een braaf en rechtschapen man, zoals u zegt, en hij zal zeker geen ogenblik aarzelen, mij te vertellen, wat hij weet, maar

daartoe is het natuurlijk noodzakelijk, dat hij geneest.

— Maar gelooft u dan, dat zo iets mogelijk is, mijnheer? riep mevrouw Burgan opgewonden uit.

— Zo iets is al vaak voorgekomen, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik ben zelf arts, ik heb een bijzondere studie gemaakt van deze gevallen, en ik ben er zelf al eens in geslaagd, het geheugen terug te geven aan een man, die het volkomen kwijt was, als gevolg van een noodlottige val.

— Maar Chambers zei mij net, dat gij detektive was, riep mevrouw Burgan uit.

— En hij sprak de waarheid, mevrouw. Detektive ben ik ook, antwoordde Raffles glimlachend. Detektive ben ik zelfs in de eerste plaats, maar een van mijn principes is altijd geweest, dat een werkelijk goed politiemann, nog minstens twaalf andere ambachten of beroepen grondig moet beheersen. Ik ben geen beunhaas, dat mag ik gerust zeggen van mij zelf; ik zal toestemming vragen uw man te mogen onderzoeken, en dan zal ik u eerlijk mijn bevindingen vertellen. Naar wat u mij net hebt verteld, bestaat er kans, zelfs grote kans dat uw man geneest.

Mevrouw Burgan slaakte een uitroep van vreugde, en het kind barstte in tranen uit, vloog op Raffles toe en greep zijn handen, terwijl het uitriep:

— O, mijnheer, wat fijn!

Ontroerd, streek Raffles het kind over de volle blonde haren en zei:

— Ik zal mijn best doen, kleine meid, maar nu moet je mij even met je mama alleen laten, want ik moet haar nog wat vragen.

Zonder een ogenblik te talmen liep het kind de deur uit en Raffles begon weer, nu ernstiger nog dan te voren:

— Ik mag u de waarheid niet verbloemen, mevrouw. Ik heb net

in de rechtzaal uw uitroep gehoord, toen u bang was dat uw man misschien geheimen van de bende zou verraden, die hij zich op dit ogenblik toch niet herinnert. Maar als hij ooit geneest, en hij is een moedig man, en naar zijn uiterlijk te oordelen, is hij dat ook werkelijk, dan zal hij zeker niet aarzelen te spreken, en aan de politie vertellen, wat hij weet. Maar, dat zou hem inderdaad in groot gevaar kunnen brengen en daarom juist kom ik hier. Ik heb de bende vroeger al bestreden, ik ben niet van de officiële politie, als uw man aan mij alleen vertelt wat hij weet, dan zweer ik u, dat dit tussen ons zal blijven en dat nooit een van de leden der bende zal kunnen vermoeden, wie mij heeft ingelicht.

— Daarop moet ik ook pertinent kunnen vertrouwen, mijnheer, want anders zou ik mijn man op mijn knieën smeken, te zwijgen. Ik weet, u zult het egoïstisch vinden. U zult mij misschien verwijten, dat ik het algemeen belang lager aansla dan mijn persoonlijk belang, maar ik kan niet anders. Ik houd veel van hem, ondanks zijn huidige toestand, ja, daardoor misschien nog meer, en ik zou het niet kunnen verdragen, dat hij de geheimen van die ellendige bende had verraden, waarvan hij zo lang lid is geweest, zonder dat ik er iets van wist.

— Hij heeft dit dus altijd voor u geheim weten te houden, mevrouw? vroeg Raffles verwonderd.

— Ik heb er niets van geweten, tot het tijdstip, dat ik van zijn arrestatie hoorde, riep de ongelukkige vrouw uit.

— Dan hebben wij hier weer te doen met een staaltje van die buitengewone sluwheid, waarvan sommige krankzinnigen dikwijls blijken geven, zei Raffles.

— Het was mij wel opgevallen,

dat hij vaker uitging dan vroeger, maar ik dacht dan dat hij naar zijn vrienden ging, of naar de club en daar ik hoopte, dat deze afleiding hem misschien zou genezen, liet ik hem rustig begaan.

— Ik moet u ook deze vraag stellen, mevrouw, is het u niet opgevallen, dat uw man ook 's nachts uitbleef?

— Dat is drie keer gebeurd, mijnheer. De laatste twee maanden en hij had er altijd een gegrond motief voor.

Raffles had zijn pet al weer gegrepen.

Hij stond nu op, maakte een onberispelijke buiging voor de vrouw van Frank Burgan en zei:

— Ik mag u nu niet langer ophouden, mevrouw, voorlopig weet ik genoeg. U geeft mij dus toestemming om uw man te onderzoeken?

— Van harte, mijnheer Hudson.

— Ik mag u dan zeker wel direkt het resultaat van mijn bevindingen komen vertellen?

— Maar moet ik u dan nog zeggen, mijnheer, dat ik minuten zal tellen, tot u terug komt, riep mevrouw Burgan uit. Ik reken er op, dat u mij zo snel mogelijk bericht stuurt en uw bezoek zal mij altijd welkom zijn.

— Dan neem ik nu afscheid van u, mevrouw, maar wacht... het zou misschien goed zijn, als u mij een briefje meegeeft, voor de directeur van de gevangenis, want het zal mijn verzoek steunen, om de arrestant te mogen onderzoeken.

— Ga dan nog even zitten, mijnheer, ik zal het direkt schrijven.

Haastig schreef Mildred Burgan een paar woorden op het briefpapier, dat zij voor zich had gelegd op het blad van het kleine bureau, die dicht bij een van de ramen stond.

— Alstublieft, mijnheer, ik ben er zeker van, dat de directeur u nu

wel toegang zal geven tot mijn onlukkige man.

— Dan ga ik nu heen, mevrouw, en ik hoop van harte, dat ik u morgen al gunstige berichten kan mededelen.

En hiermee nam hij afscheid, om snel te doen, wat hij van plan was.

Hij ging snel naar het huis in de 43ste Street, schreef daar vlug een briefje voor Brand, voor het geval deze mocht terugkomen, voor hij zelf terug zou zijn, en begon toen met de grootste zorg zijn uiterlijk te veranderen.

Vóór er een half uur verlopen was, was de arbeider veranderd in een eerbiedwaardig man met wit haar en een statige witte baard, een grote bril op de neus en gekleed in een lange, zwarte jas, waardoor hij al door zijn voorkomen als arts herkenbaar was.

Hij wapende zich met een van de talrijke visitekaartjes, die ten allen tijde een deel van zijn « arsenaal » uitmaakten, greep zijn hoed en een wandelstok met ivooren knop en verliet het huis weer door de tweede uitgang.

Twintig minuten later zette de taxi hem af voor het huis van bewaring en weer enkele minuten later stond hij voor de direktEUR, een rijzig man, met een streng, maar niet onvriendelijk gezicht, en gaf hem de brief, die mevrouw Burgan

hem als introductie had meegegeven.

De direktEUR las de brief door, keek de dokter eens aan en zei toen :

— Ik heb er geen bezwaar tegen, dokter, wanneer u de beklagde onderzoekt, uiteraard onder toezicht. Ik moet er u echter aan herinneren, hoe ook de uitslag van uw onderzoek mag zijn, dit geen enkele invloed zal kunnen hebben op het rapport van de gerechtsgeneesheer.

— Dat begrijp ik volkomen, mijnheer direktEUR, antwoordde de dokter glimlachend, dat is ook mijn bedoeling niet.

— Ik moet u ook nog zeggen, dat u nu toevallig net Dr. Frances Brett, de huisdokter van de beklagde, bij hem zult vinden.

— Maar dat treft uitstekend, riep Raffles uit. Hij zal mij dan misschien wat nuttige inlichtingen kunnen geven. Ik stel erg veel belang in dergelijke gevallen en collega Brett zal zeker niet onwillig zijn, om mij een paar inlichtingen te geven.

De direktEUR drukte op een elektrische belletje.

Er kwam een gevangenisbode binnen, tegen wie de direktEUR zei :

— Breng deze heer direkt naar de cel van nummer 93, mijnheer is dokter en ik heb hem toestemming gegeven, de gedetineerde te onderzoeken.

HOOFDSTUK IV.

IN DE CEL

Voorafgegaan door de bode, ging Raffles eerst naar een vertrek, waar de cipiers gewoonlijk zaten, wanneer zij geen dienst hadden en waar

de bode de sleutel moest gaan halen van cel nummer 93.

Toen moest hij een aantal sombere gangen door, die hol klonken

onder de voetstappen van de twee mannen en eindelijk hield de bode stil voor een stalen deur, met een klein tralievenster erin.

De bode wierp een blik door dit kijkgat, en wendde zich toen tot de dokter met de opmerking:

— Dr. Brette is nog binnen, dokter.

— Dat treft juist goed, ik wilde graag ook wat met mijn collega bespreken.

De sleutel knarste in het slot. De deur ging open, Raffles stapte binnen en de deur werd achter hem gesloten, terwijl de bode ervoor ging staan.

Op de brede, harde bank in een donkere hoek van de cel, die alleen maar licht kreeg door een hoog geplaatst, klein en stevig getralied raam, zat een man met het hoofd in de handen, die nauwelijks opkeek, toen hij iemand hoorde binnen komen.

Voor hem stond een grijsaard met gebogen rug en blijkbaar erg bijziende, want hij knipperde voortdurend met zijn ogen, en kwam op het geluid van de deur vlak voor Raffles staan, om zijn gelaatstrekken te kunnen onderscheiden.

— Wie komt ons hier storen? vroeg deze heer tamelijk nijdig, terwijl hij Raffles door zijn gouden lorgnet aankeek.

— Neem mij niet kwalijk, zei Raffles glimlachend. Heb ik het genoeg met Dr. Brett te spreken?

— Ja, mijnheer, die ben ik. Mag ik weten, of u de advocaat van mijn patiënt bent?

— Dat ben ik niet, dokter, ik mag mij wel een collega van u noemen, antwoordde Raffles.

Deze mededeling scheen Dr. Brett niet bepaald aangenaam te treffen, want hij bromde iets in zijn lange baard, dat niet erg vriendelijk klonk, en eindelijk kon Raffles verstaan:

— Hoe komt het, dat men mij al die doktoren op mijn dak stuurt. Denkt men soms, dat ik gek of blind ben geworden?

Hij wendde zich nu rechtstreeks weer tot Raffles en ging verder:

— Mag ik u vragen, collega, of u hier door de rechter van instructie bent gestuurd?

— Volstrekt niet, ik kom uit eigen beweging. Ik wil er mij wel voor wachten, collega, uw buitengewone bekwaamheid in twijfel te trekken en ik werd dan ook alleen maar gedreven door mijn beroepmatige weetgierigheid. Het geval van mijnheer Burgan leek mij erg merkwaardig, en daar ik een speciale studie gemaakt heb van dergelijke ziekten, die het gevolg zijn van een zware verwonding, heb ik permissie gevraagd en gekregen, om deze heer eens te onderzoeken.

Dr. Brette bromde nog iets in zichzelf na, maar maakte toch plaats voor Raffles, die dadelijk daarop op dezelfde bank ging zitten, waarop de arrestant al had plaats genomen, en die op het horen van zijn stem langzaam het hoofd had opgeheven, om zijn blikken op de zogenaamde dokter te vestigen.

Raffles keek hem geruime tijd aandachtig aan en begon toen zijn onderzoek.

— Buk uw hoofd eens, verzocht hij zacht.

Onbewust gehoorzaamde Burgan.

Raffles begon zorgvuldig de hele oppervlakte van de schedel af te tasten, en raakte met de toppen van de vingers alle verhevenheden, bulten en knobbels aan.

— Kijk mij nu eens aan en doe uw ogen zover mogelijk open, verzocht hij toen.

Burgan deed wat hem gevraagd werd en Raffles bekeek met de grootste aandacht door zijn oogloupe het wijddopen oog, het enigszins

parelmoerachtige wit en de wijde pupil.

Hij onderzocht zelfs de keel, de neusholten, liet Burgan diep adem halen, waarbij hij zijn hoofd op zijn borst legde, en stelde hem een aantal vragen, kort en duidelijk.

Dokter Brett stond er enigszins ongeduldig bij en slingerde zijn gouden lorgnet aan het koordje om zijn wijsvinger heen en weer.

Blijkbaar begreep hij niet veel van de methode van zijn collega.

Toen hij klaar was, wendde Raffles zich glimlachend tot Brett en vroeg:

— Zou u mij willen zeggen, wat u van dit geval denkt?

— Wel, het is zo klaar als een klontje, antwoordde de dokter brommend. Het is cretinisme in zwakke graad, gepaard gaande met periodiek verlies van het geheugen, sterk verminderd verantwoordelijkheidsgevoel, en vlagen van melancholieke depressie. De rechter, die mijn patiënt zou durven veroordelen, zou zelf waard zijn, tien jaren in Sing-Sing te worden opgesloten.

— Daarover ben ik het volkomen met u eens, collega, riep Raffles uit. Geloof u, dat mijnheer Burgan te genezen is?

— Voor zover ik kan inzien is genezing volkomen uitgesloten.

— Hoe denkt u over een operatief ingrijpen?

— Luister eens, collega, ik wil volkomen eerlijk zijn, ik acht het niet helemaal onmogelijk, dat misschien door een operatie, die echter niet zonder gevaar zou zijn, verbetering in de toestand zou worden gebracht. Ik zelf echter zal er mij wel voor wachten, daartoe over te gaan, want ik ben niet jong meer, mijn hand is niet meer zo vast en bovendien, ik volg al jaren niet meer wat er op ons gebied is uitgedacht en uitgevonden. Tenslotte, ik ben

nooit chirurg geweest, alleen maar internist.

Raffles had aandachtig toegeluisterd, niet wetend, of hij zich boos zou maken over deze oude man, die nog altijd praktisch uitoefende, ofschoon hij te oud was, of wel medelijden met hem zou hebben, omdat hij blijkbaar genoodzaakt was, nog altijd een beroep uit te oefenen, dat hem al lang boven het hoofd was gegroeid.

Na enige tijd van stilzwijgen ging dokter Brett verder:

— U, collega, gelooft u dat mijn patiënt baat zou hebben bij een operatie?

Raffles had het hoofd afgewend, toen hij antwoordde:

— Misschien. Ik durf het niet met zekerheid te zeggen. Maar in ieder geval, hier mag hij niet blijven, want het verblijf in deze sombere, nauwe cel zou zijn toestand snel doen verergeren.

— Dat heb ik ook gedacht, collega, riep dokter Brett uit. Het is onze plicht dit aan de directeur van de gevangenis, maar vooral aan de president van de rechtbank mee te delen.

Raffles liep nu weer op Burgan toe, legde hem de hand op de schouder en zei:

— Wij zullen alles doen, mijnheer Burgan, om u hier weg te halen.

— Dat hoop ik, mijnheer, ik vrees, dat ik hier heel vlug gek zou worden, zei Burgan dof.

— U mag beslist niet toegeven aan uw sombere gevoelens, antwoordde Raffles haastig. Dat zou uw toestand alleen maar verergeren. Nog slechts een paar dagen geduld; zodra het rapport van de psychiaters voltooid is, zal men u van rechtsvervolging moeten ontslaan en dan zullen wij wel verder zien.

Hij drukte Burgan stevig de hand en richtte zich toen weer tot Dr.

Brett met de woorden :

— Wij moesten, lijkt mij, uw patiënt nu alleen laten, collega, rust is het beste voor hem.

Brett nam nu ook afscheid van hem en een ogenblik later stonden de beide heren weer in de brede gang, terwijl achter hen de zware stalen deur met een dreunend geluid dicht viel.

Zij hadden nog geen woord gewisseld, toen zij al weer buiten de gevangenis stonden, maar nu riep Raffles uit :

— Ik ben er zeker van, dat Burgan twee levens leidt, dat hij absoluut niet weet wie hij is, of wat hij vroeger gedaan heeft, wanneer hij een aanval heeft. Hij doet dan dingen, die hij zich later beslist niet, of maar vaag kan herinneren.

— Zo heb ik er ook over gedacht, collega, gaf Dr. Brett te kennen.

— Gelooft u misschien, dat zij hem in een krankzinnigengesticht zullen opsluiten ?

— Er bestaat tenminste kans op, antwoordde Dr. Brett neerslachtig. Misschien zal hij een paar maanden in observatie moeten blijven, tenzij er door zijn raadsman krachtig wordt opgetreden.

— Zijn advocaat zou kunnen aanvoeren, dat een eenzame opsluiting zijn toestand alleen zal kunnen verergeren, en als hij dat zei, zou hij mij beslist aan zijn zijde vinden, riep Raffles uit. Hij zou verder te berde kunnen brengen, dat het veel zou zijn, hem aan de hoede van zijn vrouw toe te vertrouwen, die hem nu wel nooit meer uit het oog zal verliezen en goed zal opletten, dat hij niet opnieuw in handen van de bende valt.

— Dat is een heel gegronde opmerking, die u daar maakt, riep Dr. Brett uit. En als u mijn hulp kunt gebruiken, dan kunt u over mij beschikken.

Hij haalde een visitekaartje uit zijn zak, gaf het aan Raffles, en vervolgde :

— Hier heeft u mijn adres ; als u mij soms wenst te spreken, kunt u mij na zes uur 's avonds altijd thuis treffen. Ik moet nu weg, want er wachten nog heel wat patiënten op mij.

Dr. Brett stak Raffles de hand toe, en stapte toen in de kleine auto, die op enige afstand geparkeerd stond.

Raffles keek hem na en zei in zichzelf :

— Een brave man, maar een beetje te oud voor zijn moeilijk beroep. Hij schijnt blijkbaar helemaal niet op de hoogte te zijn van de vorderingen, die de laatste jaren gemaakt zijn en hij schijnt zelfs nooit van trepanatie gehoord te hebben. Het denkbeeld om aan een schedel te lichten alleen, zou de goede man al kippenvel bezorgen.

Hij keek op zijn horloge en vervolgde zijn alleenspraak :

— Brand kan nu misschien wel terug zijn van zijn onderzoekings-tocht; wij zullen in ieder geval maar eens naar huis gaan.

Hij riep een taxi aan en gaf de chauffeur het adres in de 43ste Street op.

Tot zijn genoegen vond hij Brand daar, die nog geen vijf minuten geleden terug was gekomen van zijn achtervolging.

De beide vrienden gaven elkaar een hand, waarop Raffles direkt vroeg :

— Heb je zijn adres gevonden ?

— Ja, ik weet waar een van de kerels woont ; in de Lafayettestreet, een tamelijk verdacht straatje in de buurt van de haven, in de voorstad Brooklyn.

— Prachtig, dan is onze dag goed geweest, riep Raffles vrolijk uit.

Hierop vertelde hij Brand wat hij

zelf gedaan had bij Frank Burgan thuis en in de gevangenis.

Brand had aandachtig naar zijn verhaal geluisterd en zei nu:

— Je gelooft dus, dat die man niet aansprakelijk kan worden gesteld voor wat hij gedaan heeft?

— De rechter, die hem daarvoor aansprakelijk zou durven stellen zou zelf krankzinnig zijn, riep Raffles uit, geen kwestie van dat Burgan toerekenbaar voor zijn daden is.

— Er bestaat dus kans, dat zij hem vlug op vrije voeten zullen stellen?

— Als ik er iets aan kan doen, dan zal dit morgen al het geval zijn, zei Raffles. Ik zal mij direkt tot de president van de rechtbank wenden, of liever, ik zal het door Dr. Brett laten doen, een brave, oude sukkel, die blijkbaar niet veel weet van het ziektegeval van de man, die hij toch zoveel jaren geobserveerd kan hebben. Want hij heeft natuurlijk meer

gezag bij de president dan een zekere dokter Hudson, van wie hij waarschijnlijk nooit zou hebben gehoord. Hij moet het goed laten uitkomen, dat Burgan geestelijk helemaal ten onder gaat, als men hem in een gesticht ter observatie opsluit. Dat zou zijn dood kunnen zijn en in ieder geval zou het zijn toestand verergeren. Ik ben bang dat hij er volslagen krankzinnig vandaan zou komen.

— Maar Edward, is die ongelukkige man dan absoluut ongeneeslijk?

— Nee, Charles, dat is hij niet, antwoordde Raffles ernstig. Integendeel, nadat ik hem grondig heb onderzocht, ben ik tot de overtuiging gekomen, dat een operatie, een betrekkelijk onbetekenende operatie, hem helemaal zou kunnen genezen en hem zijn geheugen en zijn moreel evenwicht weer zou kunnen teruggeven.

HOOFDSTUK V.

DE OPERATIE

Er waren twee dagen verlopen sinds het bezoek van Raffles in de gevangenis.

Hij had, bijgestaan door Dr. Brett en een advocaat, direkt alles in het werk gesteld, om de beklagde vrij te krijgen en het was hem ook gelukt.

De gerechtsgeneesheren hadden hun rapport ingeleverd waaruit overduidelijk bleek, dat de beklagde in geen enkel opzicht aansprakelijk kon worden gesteld voor zijn

daden, daar hij leed aan intermittente paranoia, sterk verminderd verantwoordelijkheidsbesef en periodieke verzwakking van het geheugen.

En tot geluk van Burgan kwamen deze doktoren tot de conclusie, dat het voor de beklagde uiterst nadelig zou zijn, hem in een gesticht op te sluiten.

Twee van de heren waren tenslotte van oordeel, dat misschien een operatief ingrijpen genezing zou

kunnen brengen, maar dit was alleen maar als een soort noot, onder aan het rapport, toegevoegd als minder ter zake dienende.

En zo keerde Frank Burgan de derde dag nadat hij het bezoek had ontvangen van Dr. Brett en van de hem onbekende dokter, in zijn woning terug, waar zijn vrouw hem snikkend van blijdschap ontving.

Zelfs deze drie dagen van eenzame opsluiting hadden Burgan veranderd, want hij was bleek en erg neerslachtig, zijn ogen stonden wild, en zijn gedachten dwaalden blijkbaar herhaalde malen af.

Maar hij was nog geen kwartier thuis, of de zogenaamde dokter Hudson liet zich aandienen.

Raffles had zijn man namelijk niet uit het oog verloren en zodra de auto was voorgespreid, die Burgan van de gevangenis naar zijn woning moest overbrengen, volgde hij de wagen, om dadelijk bij de hand te zijn, als Burgan soms het huis mocht willen verlaten, na naar binnen te zijn gegaan, gedreven door een onweerstaanbare macht, die hem dwong dingen te doen, die hem onder normale omstandigheden tegen zouden staan.

De oude Chambers herkende hem dadelijk en scheen in hem een vriend te zien, want hij bracht hem direct naar de ontvangkamer, waar een ogenblik later Burgan met zijn vrouw gearmd binnen kwam.

Na een buiging te hebben gemaakt voor de vrouw des huizes, liep Raffles op Burgan toe, bleef vlak voor hem staan, en vroeg:

— Herkent u mij nog, mijnheer Burgan?

De ander keek hem enige ogenblikken strak aan, wreef zich met een vaag gebaar over het hoofd, scheen zwaar na te denken en antwoordde toen op een vreemd veranderde toon:

— Nee, mijnheer, ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb.

Hij wendde zich van de bezoeker af om in een album te gaan bladeren, dat op een kleine tafel lag, dicht bij het raam, zonder zich verder iets van de vreemdeling aan te trekken.

Maar mevrouw Burgan nam Raffles terzijde en zei ongerust:

— Zoals hij nu is, was hij altijd als er weer zo'n fatale periode op komst was. Hij werd dan plotseling onrustig, zijn ogen flakkerden vreemd, zelfs zijn stem veranderde en dan vertrok hij, soms zelfs zonder afscheid van mij te nemen. Nu pas begrijp ik wat hij dan ging doen, die arme man.

— Het lijkt mij absoluut noodzakelijk, mevrouw, dat er onmiddellijk wordt ingegrepen, zei Raffles nadrukkelijk, het verblijf in de gevangenis heeft hem geen goed gedaan; hij is er door achteruit gegaan. Wilt u mij toestaan, dat ik met een andere dokter overga tot een operatie, die grote kans zal geven, dat uw man weer geheel en al normaal wordt?

— Als u daarin werkelijk zou slagen, mijnheer, dan zou ik niet weten, hoe ik u zou moeten bedanken.

— Ik zou dat ook niet willen, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend, want u moet zich toch herinneren, dat mijn beweegredenen niet alleen menslievend zijn, tenminste niet in de zin, die u er uit op zou maken. Mijn oorspronkelijk plan was achter de geheimen van de bende te komen en ik weet zeker, dat uw echtgenoot mij daarbij zou helpen, wanneer hij weer normaal was. Ik mag er namelijk niet op rekenen, dat hij mij in zijn huidige toestand iets van waarde zou kunnen vertellen.

— Doe wat u het beste vindt, mijnheer, maar ik smeeek u, laat het

geheim blijven. Denk u eens in mijn toestand. Hoe vreselijk zou het voor mij zijn, wanneer ik mijn man inderdaad terug kreeg, zoals hij vroeger was, en die ellendelingen zouden mij hem dan weer afnemen.

— Ik herhaal nogmaals, mevrouw, dat wij alles in het werk zullen stellen, dat het geheim van uw man ongeschonden zal blijven; ik zal het zeker niet verraden. Dat bezweer ik u.

— Maar dan loopt u zelf ernstig gevaar, mijnheer.

— Dat is minder belangrijk, mevrouw, dat hoort zo bij mijn beroep, antwoordde Raffles met een vage glimlach. Maar sta mij nu toe, dat ik mij weer met uw echtgenoot bezig houd.

Raffles liep weer naar Burgan, die schijnbaar doelloos uit het raam keek, bestudeerde zijn trekken en vooral zijn ogen vol aandacht, bevoog snel een brandende lucifer voor zijn gezicht heen en weer, lette daarbij goed op het flakkeren van zijn blik, en richtte zich toen weer op met de woorden:

— Mevrouw, morgen zullen wij al tot de operatie overgaan. Er mag niet langer gewacht worden. Ik zal een collega in consult roepen, maar ik verzoek u, wel te willen bedenken, dat ik voor u alleen de detektive blijf; ik heb gegronde redenen, om in zijn ogen niets anders te zijn dan een collega.

— Ik zal mij zelf niet verraden, dokter, zei Mildred Burgan met een droevige glimlach. Zeg mij eens, is de operatie gevaarlijk?

— Ik mag u niet bedriegen, mevrouw, zij is in ieder geval niet zonder gevaar, maar er zijn zeer veel kansen, laten wij zeggen, negentig op de honderd, dat alles voortreffelijk afloopt.

— Dan moet u het wagen, riep mevrouw Burgan vastberaden uit.

Raffles had alweer zijn hoed gegrepen en zei nu fluisterend:

— U mag uw man in geen geval ook maar een sekonde uit het oog verliezen. Als hij het huis wil verlaten, houd hem dan niet tegen, maar blijf gewoon bij hem, alsof dat zo was afgesproken, zonder u bepaald op te dringen, want u moet tot iedere prijs vermijden, dat hij woedend wordt. Dit zou rampzalige gevolgen kunnen hebben. In het ergste geval zou u nog een vriend kunnen meenemen, die veel invloed op hem heeft.

— Ik zal uw raad opvolgen, dokter. Wanneer kan ik uw bezoek verwachten?

— Morgenochtend om negen uur, mevrouw.

En hiermee nam Raffles afscheid.

Terwijl hij in de taxi, die hij had aangeroepen, naar de 43ste Street reed, dacht hij na over alles, wat er gebeurd was.

Bang voor de operatie was hij belist niet.

Raffles had vele jaren vóór hij zijn tegenwoordige loopbaan begon, eerst als medisch student, daarna als semi-arts, de medische wetenschap bestudeerd en sindsdien had hij zich steeds bezig gehouden met de studie van de allernieuwste geneesmethoden en de resultaten daarvan had hij meestal ten goede doen komen aan de armen en de ongelukkigen, die geen geld hadden om een specialist te betalen.

Voor al met geesteszieken en allerlei verwondingen had hij zich de laatste jaren bezig gehouden, deze wonderlijke man, voor wie bijna geen enkel gebied van de menselijke wetenschap geheimen had.

Dikwijls had hij een operatie verricht, zonder dat zijn hand ook gebreeft had en met een kennis van het menselijk lichaam, die een professor verbaasd zou hebben doen

staan.

Wat de dokter betreft, die hij zou consulteren, hij dacht er niet aan, een echte dokter in de zaak te betrekken.

Charles Brand zou prima geschikt zijn, om die rol over te nemen, want hij was in de loop van de jaren een bijzonder handig assistent geworden, die Raffles dikwijls had geassisteerd en die niet verbleekte of sidderde bij het zien van bloed, of het aanleggen van een verband om een beenstomp, of een zwaar gewond hoofd.

Hij zou aan de jongeman een voortreffelijk assistent hebben en de enige moeilijkheid was, hoe hij aan de nodige chirurgische instrumenten moest komen.

Maar ook daarover dacht hij niet lang na; hij zou ze gewoon kopen en als er niet voorradig was, wat hij nodig had, dan zou hij ze nog eenvoudiger stelen.

Hiertoe hoefde hij echter niet over te gaan, want na enig zoeken vond hij in een grote instrumentenwinkel precies wat hij nodig had.

Hij kocht deze instrumenten nog voor hij het huis in de 43ste Street bereikt had en kwam, met een groot pak beladen, de kamer binnen, waar Brand zat.

Het liep toen juist tegen het lunchuur en de jongeman, bijgestaan door Henderson, had de ochtend gebruikt, om nadere onderzoekingen te doen naar de man, die hij een paar dagen geleden had moeten volgen en die toen verdwenen was in een huis van de Lafayettestreet. Veel bijzonders wist hij echter niet te vertellen en hij scheen het feit, dat hij de man het laatst in de buurt van Burgan's huis had zien rondzwerven, van weinig belang te vinden.

Raffles dacht daar echter anders over, ofschoon hij voorlopig nog niets liet blijken.

Hij stelde hem alleen maar op de hoogte van zijn plannen voor de volgende ochtend en hoewel Brand het grote gevaar begreep, waaraan Raffles zich bloot stelde, als de operatie mocht mislukken, aarzelde hij toch geen sekonde, want ook hij begreep, dat het risico genomen moest worden, niet alleen in het belang van Burgan zelf, maar ook in dat van zijn vrouw, zijn kinderen, maar niet in het minst in dat van Raffles, die uit zijn mond nadere bijzonderheden hoopte te horen betreffende de bende van het Kwade Oog.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan, of Burgan zou niet aarzelen, hem van alles op de hoogte te brengen.

Mocht hij echter liever de officiële politie in de arm nemen, dan zou Raffles zich ook daarin schikken; de hoofdzaak was uiteindelijk, dat er snel en krachtig aan de bende van het Kwade Oog een slag werd toegebracht, die haar voor goed de nek zou breken.

En zo werd alles voor de operatie van de volgende dag in gereedheid gebracht.

De instrumenten werden met de grootste zorg door Brand gedesinfecteerd, de jongeman zorgde voor twee operatiejassen, en de volgende ochtend reden zij samen in een taxi naar de villa, waar mevrouw Burgan al vol ongeduld op hen wachtte.

Zij ontving de beide heren in de grote ontvangkamer, die Raffles al kende en daar stelde deze Brand aan haar voor als dokter Wilson, die hem behulpzaam zou zijn bij de operatie.

Charles Brand maakte een heel gunstige indruk met zijn hoog voorhoofd, zijn goed onderhouden blond haar en zijn glinsterende gouden bril.

— En vertel mij nu eens, mevrouw, vroeg Raffles, of u uw man al hebt voorbereid en of hij zich niet

verzet tegen het idee van een operatie.

— Niet in het minst, dokter, antwoordde Mildred Burgan. Hij had gisteren een helder ogenblik, dat geruime tijd duurde. Zelfs nu is hij nog helder. Ik stelde hem toen de vraag, ik vertelde hem alles en hij stemde er vredig in toe. Het speet hem zelfs, dat het niet gisteren kon gebeuren.

— Zoveel te beter, mevrouw. Laten wij dan maar direkt aan het werk gaan. Wanneer de operatie plaats heeft gedurende een ogenblik van helderheid van uw echtgenoot, dan is de kans op slagen alweer heel wat groter.

— Dan zal ik u direkt bij hem brengen; hij is in zijn werkkamer.

Het drietal verliet de kamer en begaf zich naar de lux ingerichte werkkamer, waar zij Burgan vonden, achter zijn bureau, waar hij een paar brieven schreef.

Hij keek om bij het ogengaan van de deur, maakte snel de brief af, waaraan hij bezig was, stond toen op, kwam glimlachend de beide mannen tegemoet en zei, terwijl hij hen beurtelings de hand drukte:

— Mijn vrouw heeft mij alles al verteld en zij zal u wel op de hoogte hebben gebracht van mijn voornemen, om mij aan de operatie te onderwerpen.

— Dat doet mij plezier, mijnheer Burgan, zei Raffles glimlachend. Hoe is het met u, sinds ik u in de gevangenis zag?

Raffles begreep direkt dat hij op gevaarlijk terrein was, want met een snelle beweging bracht Burgan de hand aan het hoofd en scheen ingespannen na te denken. Toen zei hij:

— Ik kan mij niet herinneren, dokter, dat ik u daar gezien heb.

— O, het heeft niets te betekenen, antwoordde Raffles vlug.

Hij begon snel over een ander onderwerp en vervolgde:

— Wij moesten, lijkt mij, maar gauw overgaan tot de belangrijke zaak, mijnheer Burgan. Wilt u zo goed zijn, met ons naar uw slaapkamer te gaan?

— Ik ben tot uw dienst, dokter.

Allen gingen nu naar de slaapkamer en nadat mevrouw Burgan zich verwijderd had, kleedde Burgan zich uit en ging op bed liggen.

Charles Brand en Raffles hadden intussen hun operatiejassen aange trokken en de eerste had de instrumenten al uitgepakt, de sterilisatietrommel verzorgd en handdoeken, pluksel en allerlei verbandmiddelen klaar gelegd.

Vervolgens maakte hij een chloroformmasker gereed, waarna de oude bediende binnen werd geroepen, die de behulpzame hand moest bieden.

Maar op het ogenblik, dat Raffles naar het bed toeliep, richtte Burgan de blik op hem en vroeg zacht:

— De operatie is gevaarlijk, nietwaar mijnheer?

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer Burgan, dat zij inderdaad niet zonder gevaar is.

— Als het niet goed mocht aflopen, wilt u wel zo goed zijn, mijn vrouw mee te delen, dat ik de nodige schikkingen heb getroffen; er ligt een brief aan mijn notaris in het bureau.

— Aan dergelijke dingen mag je op dit ogenblik beslist niet denken, mijnheer Burgan, zei Raffles. Ga nu rustig liggen; wij beginnen direkt.

Gehoorzaam liet Burgan zich achterover vallen, en dadelijk drukte Brand hem behendig het chloroformmasker op het gezicht en zei:

— Tellen als ik u vragen mag.

Burgan begon te tellen, terwijl Brand als assistent zorgvuldig de polsslag en nu en dan de hartslag controleerde.

Al gauw werd de stem van Bur-
gan zwakker, binnen dertien sekonden was hij buiten bewustzijn en was hij helemaal onder de invloed van de narcose.

Raffles ging dadelijk aan zijn moeilijke werk.

Het daglicht stroomde helder naar binnen door de drie grote ramen, waarvan de gordijnen zover mogelijk opzij waren geschoven.

Met bleek gezicht, maar vast besloten om zich goed te houden, stond de oude Chambers, de bediende, klaar met een kom water, sponzen en een handdoek over de arm.

Raffles greep zijn instrumenten en zonder dat zijn hand een ogenblik beefde, opende hij de schedel van de bewusteloze iets boven de slaap, waarbij ieder verkeerde snee de dood kon betekenen.

Men hoorde in de kamer niets anders dan het knarsend geluid van de zaag en het tikken van de grote pendule op de schoorsteenmantel en daarboven uit nu en dan het snuivend ademen van de oude bediende, die doodsbleek geworden was en zijn ogen van het bed afwendde.

Een uur verstreek.

Zaag en lancet, sonde en zilverdraad hadden hun werk gedaan.

De operatie was afgelopen.

Raffles waste dadelijk zijn bebloede handen in de wasbak en reinigde zich zorgvuldig.

Toen wendde hij zich tot Chambers, die op dit ogenblik meer dood

dan levend scheen te zijn, en zei glimlachend:

— Je kunt nu wel weggaan, goede vriend, en aan mevrouw gaan vertellen, dat de operatie tot dusverre uitstekend verlopen is.

De oude man slaakte een gesmoorde kreet van blijdschap en het had weinig gescheeld of hij had zijn kom met water, dat nu rood gekleurd was, uit zijn trillende handen laten vallen. Hij haastte zich met knikkende knieën de kamer uit, om het goede bericht te gaan overbrengen aan mevrouw en daarvoor hoefde hij niet ver te lopen; zij zat met doodsbleek gezicht, luisterend naar het minste gerucht in het aangrenzend vertrek, haar beide kinderen aan haar schoot.

Dadelijk sprong zij op om naar de ziekenkamer te lopen, maar Raffles, die op de drempel was komen staan, drong haar zachtjes terug en zei overredend:

— U mag nu werkelijk nog niet binnen, mevrouw, uw man zal wel gauw wakker worden, en dan is het beslist noodzakelijk, dat hij door niets wordt afgeleid. Wij zullen nu direkt de gordijnen sluiten, zodat er maar een zwakke schemering in het vertrek heerst. Zorg nu voor een goede verpleegster, dat is alles, wat er nu nodig is. Ik zal uw man iets voorschrijven en als hij die trouw inneemt, kan hij met zijn sterk gestel en mits er zich geen complicaties voordoen, binnen veertien dagen weer op de been zijn.

HOOFDSTUK VI.

DE HUISKNECHT

Er waren ongeveer twaalf dagen verlopen na de operatie en al die tijd had Raffles geen dag laten voorbij gaan, zonder dat hij een bezoek had gebracht bij het huis van de patiënt.

De vooruitgang van de zieke ging zijn verwachtingen te boven.

De wond genas voortreffelijk, er hadden zich absoluut geen complicaties voorgedaan en al op de twaalfde dag mocht de zieke uit bed en werd hij voor het eerst in een rolstoel door de oude, trouwe Henry Chambers naar de tuin gerold, waar hij met volle teugen de heerlijke, met bloemengeur bezwangerde lucht inademde.

Zijn vrouw liep naast hem, met tranen van geluk in de ogen en hij hield haar kleine hand in de zijne geklemd.

Nu en dan keek hij haar vol liefde aan en na enige tijd zwiingend te hebben genoten van zijn terugkerende gezondheid en van het bloeiende leven om hem heen, begon hij :

— Het is net Mildred, alsof ik droom. Het is net alsof ik weer kind ben geworden, alsof ik een heel nieuw leven ben ingegaan. Ik zie je lief gezicht en het lijkt mij, alsof ik net terug kom van een lange reis, die jaren duurde.

— Het is vreemd, Frank, je gebruikt bijna dezelfde woorden als de goede dokter Hudson, riep Mildred Burgan uit. Hij zei, dat je zo'n gevoel zou hebben, en dat het lang-

zamerhand zou slijten en dat je geheugen zou terugkomen.

— En hij heeft gelijk gehad, lieveling, want ik voel, dat het beter wordt met mijn hoofd, iedere dag beter, van het ogenblik af, dat ik voor het eerst bij bewustzijn kwam.

— De dokter zal wel direkt komen en het zal hem plezier doen, dat hij je nu al in de tuin vindt.

— Wij praten maar steeds over de dokter, en toch is hij eigenlijk een detektive, zei Burgan glimlachend.

— Hij is een wonderlijk man, antwoordde Mildred nadenkend. Ik geloof, dat hij alles kent en weet. Ik heb wel eens heel lang met hem gepraat en hij heeft mij steeds verbaasd door zijn ongewone kennis over allerlei onderwerpen.

— Dan is hij ook een detektive, zoals het zijn moet, riep Burgan opgewekt uit.

Al pratend ging het echtpaar de hele tuin rond, vrijuit pratend, want de oude Chambers was als het ware een stuk van de familie geworden en voor hem hoefde men zich werkelijk niet in te houden.

Juist waren zij weer in huis terug, toen Raffles zich liet aandienen en met vreugde ontvangen werd.

Hij werd in de ziekenkamer gelaten en onderzocht daar Burgan, die net naar bed was gegaan, terwijl zijn vrouw toekeek.

— Hoe vindt u de toestand van mijn man, dokter, vroeg zij, toen

Raffles met zijn onderzoek klaar was.

— Ik ben buitengewoon tevreden, mevrouw, uw man gaat erg snel vooruit, en over een paar dagen zullen wij hem het verband kunnen afdoen.

— En hoe is het met zijn denkvermogen, voegde Mildred er zacht aan toe.

— Ook dat gaat snel vooruit, mevrouw. U zult tot uw verbazing zien, dat uw man steeds hoe langer hoe meer dingen invallen en dat zijn vreemde toestand als van iemand, die van een lange reis terugkomt, snel zal verdwijnen. Om hem niet al te erg te vermoeien en niet direkt te veel van zijn krachten te vergen, mag u nog niet al te veel vragen; laat hem maar zelf los komen en praten. Wat de verpleegster betreft, die kunt u vandaag wel ontslaan.

En na nog een paar woorden met de vrouw des huizes te hebben gewisseld, vertrok Raffles.

Toen hij twee dagen later in de middag terugkeerde, trof hij Burgan in zijn werkkamer aan.

Nog nooit had hij zo'n wonderlijke verandering gezien op het gezicht van een man, die op de rand van de waanzin had gestaan.

Het gezicht was voller geworden, de ogen hadden hun eigenaardige flakkerende glans verloren, de vermoeide trekken waren verdwenen, evenals de diepe rimpel, die dwars over het voorhoofd liep.

Burgan stond op uit zijn stoel, legde de pen neer, waarmee hij had zitten schrijven en kwam de pseudo detektive met uitgestoken hand tegemoet.

Op zijn krachtig gezicht lag een uitdrukking van dankbaarheid, toen hij uitriep:

— Of u nu in de eerste plaats detektive of arts bent, aan u heb ik mijn geluk te danken, dokter.

Raffles keek Burgan aandachtig in de ogen en vond daar geen schijn of schaduw van waanzin meer.

— Ik geloof, mijnheer Burgan, begon hij glimlachend, dat wij van dit ogenblik af de dokter kunnen uitschakelen en ons nu liever tot de detektive zullen bepalen.

— Zoals u wilt, mijnheer. Mijn dankbaarheid zal er niet minder groot om zijn. U kunt mij vragen wat u wilt en niets zal mij liever zijn, dan u een dienst te bewijzen. Maar vóór wij daartoe overgaan, zeg mij, wat ik u schuldig ben.

— Mijnheer Burgan, als u mij kunt helpen om een uiterst gevaarlijke bende onschadelijk te maken, dan zult u mij beter betaald hebben, dan u het ooit met geld zou kunnen doen, zei Raffles ernstig. Begrijpt u waar ik over spreek?

— Sinds een paar dagen begrijp ik het, mijnheer! riep Burgan uit. Ik kan u niet zeggen, welk een wonderlijke gewaarwording het was, dat er zo snel in mijn hersens herinneringen kwamen oprijzen, die ik daar helemaal niet verwachtte. Het terugzien van een snippertje papier, het zien van een bepaald voorwerp, bracht mij op hetzelfde ogenblik dingen te binnen, waarvan ik vroeger niets geweten had, of liever meende te weten. Voorzichtig heeft mijn vrouw mij een en ander verteld en op dit ogenblik weet ik alles. Ik heb de bladen gelezen, ik weet, waarvoor ik terecht heb moeten staan, ik weet ook, dat ik lid ben geweest van een bende misdadigers. Ik zweer u echter, dat dat buiten mijn wil is geweest.

— Dat weet ik, mijnheer Burgan. U hoeft u helemaal niet te verontschuldigen, zei Raffles met een kalmerend gebaar. U bent ziek geweest. Ziek van geest, en dat is alles. U hebt twee levens geleid en wanneer een aanval van het kwaad u te pak-

ken kreeg, dan deed u dingen, welke u zich later niet herinnerde. Maar ik wist ook, dat die herinnering weer zou komen, zodra de operatie met goed gevolg beëindigd zou zijn.

— Daarin hebt u zich niet vergist. Ik herinner mij nu alles weer, de kleinste bijzonderheden van wat ik deed in die tijd en u hoeft mij maar te ondervragen, ik zal u alles vertellen, ik wil u helpen om die bende te bestrijden.

Burgan had dit laatste op vaste toon gezegd, terwijl hij de hand van Raffles opnieuw had gegrepen en die stevig drukte.

— Ik wist wel, dat ik op u zou kunnen rekenen, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik zal u echter niet lang vermoeien. Laat ik beginnen met te vragen, of u zich nu alles weer herinnert van wat er met u gebeurd is, toen u lid was van de bende van het Kwade Oog.

— Nog niet alles, mijnheer, maar het voornaamste is mij toch al te binnen geschoten.

— Weet u, op welke manier gij voor het eerst in aanraking met die lui bent gekomen?

— Dat moet geweest zijn op een avond, dat ik in Soho verdwaald raakte, op een manier, die ik mij nog altijd niet kan begrijpen. Mijn ziekte was toen al ver gevorderd en ik moet gehandeld hebben, zonder dat ik er idee van had. In ieder geval kwam ik daar in aanraking met een aantal schurken, ik heb hun namen genoteerd, althans de namen, waaronder zij daar bekend waren en de politie zou niet anders hoeven te doen, dan hen te arresteren, want ik heb bewijzen genoeg, dat zij schuldig zijn aan verschillende misdaden, en ernstiger dan inbreken alleen, dat verzekeer ik u.

— Dan zullen wij ons haasten, die namen aan de politie door te geven, mijnheer. En zeg mij nu

eens, of u wel eens in de woning van een of meer van die schurken bent geweest.

— Enige malen. Ik weet mij zelfs heel goed de namen van drie van die kerels te herinneren. Ook die zult u genoteerd vinden op een stukje papier, met hun woonplaats er bij.

Burgan wees in de richting van zijn bureau en vervolgde:

— Wanneer de politie deze drie schurken in handen weet te krijgen, dan is zij al heel wat verder. Voor zover ik weet, was dat drietal als het ware de besturende macht van de bende; natuurlijk met uitzondering van de opperste chef, want die had niemand ooit gezien.

— Hoe komt het, dat zij u zoveel toevertrouwden, ging Raffles verder.

— Heel eenvoudig; zij beschouwden mij als volkomen ongevaarlijk, zei Burgan schouderophalend. Er was daar een dokter en die had mijn toestand spoedig door; hij was er van overtuigd, dat ik volkomen onschadelijk was. Ik zou alles doen, wat zij mij bevalen en een paar uren later zou ik het vergeten zijn; mooier konden zij het niet wensen en ik was voor hen veel waard door de positie, die ik in de maatschappij bekleedde en die mij toegang gaf tot vele huizen en kringen, waar zij anders nooit zouden kunnen komen.

Raffles was intussen al naar het bureau gelopen en nam daar het papier op, dat Burgan hem had aangewezen.

Maar toen ving zijn scherp oor plotseling een flauw gerucht op buiten het vertrek, op de brede gang.

Op zijn tenen lopend, was hij met enkele sprongen bij de deur en rukte die open.

Hij keek snel naar links en rechts, maar alles wat hij zag was het achterste gedeelte van een schoen, die snel achter een hoek van de gang

verdween.

Raffles holde er naar toe, maar weer kwam hij te laat.

Toen hij de hoek van de gang bereikte, was er van de persoon, van wie deze schoen was, niets meer te bekennen en alles wat Raffles had kunnen zeggen, was, dat de drager een man was geweest, want hij had duidelijk een gedeelte van de pantalon gezien.

Hij stampvoette van drift, keek langs de leuning van de smalle diensttrap nog eens naar beneden en ging toen naar het werkvertrek van Burgan terug, die hem met een verbaasde blik in zijn ogen ontving.

— Wat was er aan de hand, mijnheer Hudson? vroeg hij.

— Ik hoorde iets aan de deur, mijnheer Burgan, en toen ik ging kijken, kwam ik net op tijd om de hiel te zien van een man, die hier had staan luisteren.

— Ons gesprek zou dus zijn afgeluisterd? riep Burgan verschrikt uit. Maar dat zou erg noodlottig zijn.

— U hebt het juiste woord gezegd, mijnheer Burgan, dat zou inderdaad heel erg spijtig zijn.

Hij dacht even na en ging toen verder:

— Hebt u een groot personeel?

— Zeven personen in het geheel.

— Hoeveel mannen?

— Vier; de butler, de huisknecht, mijn kamerbediende en een chauffeur.

— Zijn die al lang in uw dienst?

— Henry Chambers, mijn kamerbediende, al langer dan zestien jaar, maar alle overigen zijn nog niet lang in mijn dienst; de chauffeur het langst, ruim één jaar ongeveer.

— Dat betekent niet veel, mijnheer Burgan, antwoordde Raffles hoofdschuddend. U zult het zich misschien nog wel herinneren uit de eerste periode van het Kwade Oog, dat er vooral onder het personeel

heel gevaarlijke individuen scholen, brutale spionnen, die als taak hadden, de woning van het aanstaande slachtoffer te bestuderen en alles voor de aanslag in gereedheid te brengen. En men kon hen moeilijk attraperen, want hun vak verstonden zij voortreffelijk en niemand zou op het idee zijn gekomen, dat zij iets anders konden zijn dan butlers, chauffeurs, keukenmeisjes, kame-niers en zo voort.

— Maar hun getuigschriften waren uitstekend in orde, mijnheer Hudson, riep Burgan uit.

— Die getuigschriften interesseren mij niet veel, mijnheer Burgan, zei Raffles schouderophalend. U hebt daar geen idee van op welke verbazende handige manier dergelijke dingen worden gefabriceerd. Ik zou u uit mijn eigen ervaring daarover wonderlijke staaltjes kunnen vertellen.

— U denkt dus... u vermoedt...

— Ik kan niets anders vermoeden, mijnheer Burgan, dan wat het gezond verstand mij ingeeft. Wij zijn net afgeluisterd, dat staat als een paal boven water. En het spreekt vanzelf, dat dit gedaan moet zijn door iemand van het personeel, of anders door iemand die door een van de bedienden is binnen gelaten, en dat zou er natuurlijk voor ons de zaak niet gemakkelijker op maken.

— Wat moeten wij nu doen, lijkt u?

— Direkt afdoende maatregelen nemen. Het is duidelijk, dat uw leven gevaar loopt.

— Geloof u dat werkelijk, riep Burgan ontzet uit.

— Wij mogen er niet aan twifelen, helaas, antwoordde Raffles ernstig. Vergeet niet, dat het al lang bij de bende bekend moet zijn, dat er iets met u gebeurd is, wat niet in het voordeel van de boeven kan worden genoemd. Zij hebben overal

hun spionnen, die hen over alles inlichten, en er is maar heel weinig wat hun verborgen blijft, vooral wanneer het om een lid gaat, van wie zij zoveel profijt konden hebben, als van u.

— Maar wat moet ik dan doen? riep Burgan uit. Ik ken hun methoden. Zij zouden in staat zijn, als zij wisten, dat ik hun geheimen verraden heb, tot sluipmoord over te gaan.

— Daar hoeft u geen sekonde aan te twifelen, antwoordde Raffles, terwijl hij met sombere blik door het raam op straat keek.

Plotseling deed hij een paar stappen terug en verborg zich half achter het tule gordijn.

Zijn scherpe blik had aan de overkant van de straat een man ontdekt, die hem niet onbekend voorkwam; het was een lid van de bende, met wie hij al vroeger te doen had ge-

had.

De man scheen tekens te maken naar een van de ramen, dat boven het studeervertrek gelegen moest zijn.

Raffles bedacht zich niet, maar legde zijn vinger op de lippen en zei op fluisterende toon:

— Verlaat het vertrek niet en blijf hardop doorpraten, alsof ik hier nog altijd was.

Hoewel erg verbaasd, gaf Burgan dadelijk aan dit verlangen gehoor en onderwijl opende Raffles voorzichtig de deur, rende de trap op en bracht toen achtereenvolgens het oog vóór de sleutelgaten van alle deuren der kamers, die aan de voorkant van de straat uitkwamen.

Toen hij door het sleutelgat van de derde deur keek, zag hij daar een man voor het raam staan, die met zijn armen tekens gaf.

Het was de huisknecht...

HOOFDSTUK VII.

DE MOORDAANSLAG

Het was diezelfde nacht ongeveer twee uur, en alles was stil in het grote huis van Frank Burgan, toen vier gedaanten voorzichtig langs de lage muur slopen, die de tuin van een zijstraat afscheidde, nauwelijks zichtbaar in de schaduw.

Bij de kleine tuindeur gekomen, stonden zij stil en de voorste van de vier haalde zijn sleutel te voorschijn, paste die even in het slot, en duwde daarna de deur voorzichtig open.

Als een schaduw gleden de vier gedaanten naar binnen en lieten de deur op een kier staan.

Daarop liepen zij over de rand van de grasperken, langs het grint van het voetpad, behoedzaam naar

de achterkant van het huis.

Daarna stonden zij stil en een der mannen zei, zo zacht, dat het nauwelijks te verstaan was:

— Hier, vlak boven ons, op de tweede verdieping, moet de slaapkamer van de verrader zijn.

— Hoe laat is het? vroeg een ander.

— Twee uur precies; onze vriend Ted, die hier als huisknecht zo prachtig zijn rol speelde, zou ons precies op dat uur binnen laten.

Hij wilde nog iets zeggen, maar plotseling klonk er een geluid, alsof er ergens een muis aan het knabbelen was; toen ging de deur aan de achterkant van het huis langzaam open en het hoofd van een man ver-

scheen, die aandachtig in de duisternis tuurde en toen zacht floot, dat onmiddellijk beantwoord werd door de aanvoerder van de kleine troep, die hier was gekomen om zich te wreken op Frank Burgan.

De vier mannen kwamen naderbij en de aanvoerder zei tegen de huisknecht, die voor hen net de deur geopend had :

— Je hebt je goed gehouden, Ted, je bent precies op tijd. Alles in orde ?

— Alles O.K. !

— Slaapt hij ?

— Ja, hij is al om twaalf naar bed gegaan.

— Prachtig. Laten wij dan maar op weg gaan...

De deur werd gesloten en onder aanvoering van de huisknecht, die een kaars had aangestoken, begonnen zij de diensttrap te beklimmen, die achter in het huis de verschillende verdiepingen met elkaar verbond.

Maar nauwelijks hadden zij de trap halverwege bestegen, of een helder lichtschijnsel, dat hun vlak in de ogen scheen, deed hun een kreet van woede en teleurstelling slaken.

— Verraad ! Wij zijn ontdekt ! Terug mannen ! brulde de aanvoerder van de kleine bende.

En zonder zich zelfs tijd te gunnen de herkomst van de stralenbundel te onderzoeken, maakten zij rechtsomkeer, want zij begrepen maar al te goed, dat er op de een of andere manier iets van hun plan was uitgelekt, en dat men daar boven op zijn hoede was ; het schijnsel leek al verdacht veel op dat van politiezaklantaarns.

De moordenaars renden dus hals over kop terug, maar zij deden het een beetje erg vlug.

Want toen zij nog ongeveer vier treden moesten afleggen, struikelden zij bijna allemaal tegelijk, de een over de ander heenstortend, over

een touw, dat plotseling met een ruk werd strak getrokken en zich op ongeveer een decimeter boven de treden bevond.

Met een smak kwamen de schurken terecht op de stenen vloer en nog waren hun treurige avonturen niet ten einde.

Want beneden, vóór zij overeind hadden kunnen krabbelen, om hun gekneusde ledematen te betasten, werden zij ontvangen door een soort hercules, die hen bij twee tegelijk vastgreep en dat wel op een heel onzachte manier, om hen in een hoek neer te duwen, alwaar een tweede man klaar stond met een dik touw, waarmee zij gebonden werden.

Dit alles was binnen een paar seconden afgelopen en was zo vlug gebeurd, dat de personen, die boven aan de trap hadden gestaan, gewaapend met hun zaklantaarns, nauwelijks beneden waren, toen alles al in kannen en kruiken was. De vier bandieten en de huisknecht waren onschadelijk gemaakt en stevig gebonden.

Om hen heen stonden vier mannen : Raffles, Charles Brand, James Henderson en Frank Burgan.

Allen hadden een revolver in de hand en hun elektrische zaklantaarns waren aan en straalden hun licht over de vijf gevangen schurken.

Raffles sprak het eerst.

Hij wendde zich glimlachend tot Frank Burgan en zei :

— U ziet wel, mijnheer Burgan, dat wij er verstandig aan hebben gedaan, voor vannacht al te rekenen op de komst van die schurken.

— Ik ben u nogmaals mijn leven verschuldigd, mijnheer, daaraan denk ik het eerst, zei Burgan getroffen.

— Het heeft werkelijk niets te betekenen, mijnheer, en ik moet u eerlijk bekennen, dat ik allereerst denk

aan de schurken daarginds. Wij hebben er nu vier en ik geloof, dat wij uw huisknecht ook die titel wel mogen geven; hij is ontegenzeggelijk ook lid van de bende, maar wij hebben hier niet de hoofdmannen. Dit zijn alleen maar werktuigen en al is de buit groot, al etende krijgt men eetlust, en ik verlang er naar, zo mogelijk ook nog een paar chefs onschadelijk te maken.

— Dat zal moeilijk gaan, mijnheer, antwoordde Burgan hoofdschuddend, want u weet het zelf best, dat de officiële politie het nest verlaten heeft gevonden toen zij, door u gewaarschuwd, een inval ging doen aan de adressen, die ik had opgeschreven; die ellendeling daarginds had zijn medeplichtigen door zijn geheime tekens voor het raam aan zijn boodschappers nog net bijtijds kunnen waarschuwen, zodat zij in staat waren de vlucht te nemen, nog voor de politie verscheen.

— Maar weet u dan geen andere plek, waar zij heen gegaan kunnen zijn, zodra hun het vuur wat na aan de schenen wordt gelegd? vroeg Raffles.

Burgan dacht met inspanning van al zijn krachten na; hij verbleekte er zelfs van, maar eindelijk moest hij zuchtend erkennen:

— Misschien heb ik het wel geweten, maar het wil mij nu niet te binnen schieten, mijnheer, hoe ik er ook mijn best voor doe.

— Dan zullen die schurken moeten praten, riep Raffles vastberaden uit.

— Als je daarop wachten wilt, mijnheer de detektive, dan kun je even goed dadelijk weer vertrekken, riep een van de bandieten honend, terwijl de anderen in spottend-gelach uitbarstten. Wij zouden liever onze tong afbijten, dan je inlichtingen te verschaffen.

Raffles wilde iets zeggen, maar

hij werd tegengehouden door een kreet, die Burgan slaakte, terwijl hij met uitgestrekte wijsvinger naar een van de gevangenen wees.

— Misschien is nog niet alles verloren, riep hij met schitterende ogen. Ik herken die kerel daar. Dat is Bill Sparow, een voortreffelijk medium, die de bende de grootste diensten heeft bewezen. Wanneer hij in hypnotische slaap wordt gemaakt, is hij helderziende en ik weet zeker, dat hij u alles zal vertellen, wat u zou willen weten, maar dan zouden wij een hypnotiseur in de arm moeten nemen, liet hij er op teleurgestelde toon op volgen.

— Zo iemand staat voor u, mijnheer Burgan, antwoordde Raffles glimlachend. Wij zullen dadelijk de proef eens nemen, en hij liep direkt weer naar de kleine groep terug, trok de gebonden Bill Sparow overeind, zette hem tamelijk onzacht op een stoel neer en beval:

— Kijk mij aan.

Als de schurk geweten had, wat Raffles van plan was, dan zou hij misschien de ogen gesloten hebben, of op een andere manier hebben getracht, zich aan de invloed van de man, die tegenover hem stond, te onttrekken, maar nu hij eenmaal in de staalgrijze, wijdopen ogen had gekeken, nu was zijn lot ook beslist en het was hem onmogelijk, zich van de doorborende blik van die ogen los te maken.

Dadelijk had Raffles gezien, dat de bandiet inderdaad een buitengewoon gewillig medium was, want het duurde nauwelijks een paar seconden, of zijn trekken verslaptten, zijn ogen keken afwezig, hij sliep.

Dadelijk begon Raffles zijn onderzaging:

— Weet je waar de chefs zijn?

De gehypnotiseerde liet een zwak ja horen en Raffles vervolgde:

— Waar zijn zij nu?

— In een kelder onder het café van Sam Toddy.

— Waar ligt dat café?

— In de Pineapplestreet, vlak bij het plein van die naam.

— Hoe komt men daar?

— Er is een gang van de woonkamer van de kroegbaas naar de kelder en vandaar gaat een riooltunnel naar de rivier.

— Waar komt die tunnel uit?

— Op vijftien passen van de Brooklyn Bridge, stroomafwaarts.

— Hoe lang blijven de chefs daar?

— Tot de lucht zuiver is; minstens een dag of vier.

Raffles wendde zich naar Burgan en zei:

— Dat is, lijkt mij, voldoende; vannacht nog zullen wij het roversnest laten uitroken.

Raffles maakte de bewusteloze weer wakker door hem even met de vingers over de slapen te strijken en op de ogen te blazen. De schurk barstte in een hevig gevloek uit, toen Ted hem toeschreeuwde, wat hij net verraden had.

Maar het hielp hem niets, of hij aan de touwen rukte; Henderson nam hem met één hand van zijn stoel en kwakte hem weer midden tussen zijn kornuiten neer.

Raffles was al naar de telefoon gelopen, die een eind verder aan de muur in de gang hing, en een paar minuten later stonden er een paar verbaasde agenten in de gang, die met enkele woorden op de hoogte werden gesteld.

Toen zij het hele verhaal gehoord hadden, wreven zij opgetogen in de handen en een van hen riep uit:

— Dat wordt een goed nachtje, mijnheer. Wij hadden allang argwaan op het huis van Sam Toddy. Maar wij konden nooit vat op hem krijgen; wij wisten niet, dat hij met geheime gangen werkte.

— Wees nu zo goed zelf een van

uw chefs op te bellen, antwoordde Raffles. Ik ben alleen maar particulier detektive en ik heb natuurlijk niet het recht over een afdeling agenten te beschikken. Ik wil echter graag met mijn beide helpers de behulpzame hand bieden.

— Dan zou ik willen voorstellen, mijnheer, antwoordde een der agenten, gezamenlijk met ons naar het bureau van politie te gaan, dat op geen honderd stappen hier vandaan is. Wij kunnen daar twintig of dertig man mee krijgen, wat wel voldoende zal zijn, en deze vijf mooie jongens, van wie ik er twee heel goed ken, zullen op de post kunnen blijven, totdat zij door de wagen van het huis van bewaring worden afgehaald.

— Uitstekend, riep Raffles uit.

Hij wendde zich daarna tot Burgan en zei, terwijl hij een hand gaf:

— Mijn waarde, hier is uw taak gedaan en mij blijft alleen de aangename plicht, u te danken voor uw voortreffelijke hulp en de minder aangename verplichting, u er op te wijzen, dat u nog niet buiten gevaar bent en dat u er verstandig aan zult doen, de eerste tijd de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen.

— Dat beloof ik u en laat mij u nogmaals uit de grond van mijn hart hartelijk danken voor alles wat u voor mij gedaan hebt, zei Burgan met een stem die van ontroering trilde. Misschien komt er wel een uur, al is het niet erg waarschijnlijk, dat u op uw beurt mijn diensten nodig hebt en dan zult u zeker op mij kunnen rekenen.

De twee mannen schudden elkaar nogmaals de hand en daarop werden de gevangenen weg gevoerd naar het bureau van politie, waar zij direct werden herkend als uiterst gevaarlijke, oude bekenden van de justitie, naar wie men al enige tijd zocht.

Maar men liet geen tijd verloren gaan en zodra Raffles de zaken uiteen had gezet, maakten zich vijf en twintig manschappen, onder aanvoering van een inspekteur van politie, klaar in drie grote politieauto's naar de plek te rijden, waar de bendeleiders, die gevlucht waren, zich moesten bevinden.

Men trad uiterst behoedzaam op, want Sam Toddy stond bekend als een sluw heerschap en het zou niet zo gemakkelijk vallen, hem te bedriegen.

Daarom werd de aanvallende macht goed verdeeld; acht mannen zouden door de riooltunnel aan de kant van de rivier de kelder binnen dringen, acht anderen zouden het café aan de achterkant binnen gaan en de rest zou een frontaanval ondernemen.

Wat de zogenaamde detektive en zijn helpers betreft, zij zouden vooraan gaan en zo mogelijk Sam Toddy proberen te overrompelen, vóór hij tijd zou hebben gehad, zijn beschermelingen te waarschuwen.

Het was natuurlijk mogelijk dat de kroeg vol handlangers zat en dat er zware klappen zouden vallen, maar dat moest men er voor over hebben.

Alles was zorgvuldig tot op de minuut geregeld en Raffles, Henderson en Brand, alle drie heel eenvoudig als arbeiders gekleed, stapten het café binnen.

Er waren ongeveer vijftien gasten

en achter de toonbank stond Sam Toddy in hoogsteigen persoon, een lange, broodmagere kerel, met een sluw vossengezicht en sluijk zwart haar.

Henderson was er de man niet naar, om tijd met veel praatjes te verknoeien en trad daarom doortastend op. Hij was met een paar passen bij de kroegbaas, greep hem bij de kraag en trok hem met een ruk over zijn eigen toonbank heen.

De Ier spartelde wanhopig tegen en schreeuwde moord en brand, maar het hielp niets. Bijna op hetzelfde ogenblik drongen de acht agenten binnen, terwijl Raffles en Brand de gasten met hun revolvers in bedwang hielden, en toen was het pleit al heel gauw beslist.

Raffles had gauw de geheime gang naar de kelder ontdekt en juist toen de acht agenten daar binnen drongen, kwam de andere afdeling uit de tunnel te voorschijn.

De bendeleiders verdedigden zich, toen zij zich overrompeld zagen, met de moed der wanhoop en verwonden twee agenten tamelijk zwaar.

Zij bereikten er alleen maar mee, dat drie van hen in het stof moesten bijten en dat er zeven min of meer ernstig werden gewond, terwijl de acht overigen gevankelijk werden weggevoerd.

Opnieuw had de bende van het Kwade Oog door toedoen van de Grote Onbekende een zware nederlaag geleden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

RAFFLES ALS VERLEIDER

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLIJCHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :